

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.366 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 juli 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 12 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. VIDICK, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 2 februari 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 3 februari 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 2 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 2 juni 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen

Op 10 juni 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 12.401. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt definitief geweigerd.

Op 23 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.12.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, gewerkt heeft, een vrienden- en een kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor mishandeling en voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor mishandeling en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard

te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de vermelding dat betrokkene's mensenrechten zouden geschonden worden; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering gaat over de algemene toestand in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (...)

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de "afwezigheid aan van een adequate motivatie, het weglaten van sommige elementen in het bestaande administratief dossier relatief aan de verzoeker, het ontbreken van een goede administratie aan dewelk de tegenpartij verplicht is en manifest gebrek aan waardering". Uit de verdere toelichting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker betoogt dat de verweerder verzuimt de omzendbrief van 19 februari 2003 in aanmerking te nemen waarin wordt aangegeven wanneer men kan vermoeden dat er bijzondere omstandigheden aanwezig zijn. Zo zou dit vermoeden bestaan "wanneer de verblijfsaanvraag is ingediend tijdens het legale verblijf van de geïnteresseerde". Verzoeker stelt dat hij nog in het bezit was van een inschrijvingsattest de dag van het nemen van de aangevochten beslissing.

Verder poneert verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en de rechtspraak in deze materie van de Raad van State. Verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad van State inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze rechtspraak kan getransponeerd worden naar het artikel 9.2 van de gewijzigde Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij documenten heeft aangebracht die zijn effectieve tewerkstelling bewijzen, zijn loonfiches, alsook documenten betreffende zijn relaties en zijn vormingen.

Tevens is verzoeker van oordeel dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de brieven die hij heeft opgestuurd ter aanvulling van zijn aanvraag. Het zou onder meer gaan om de brieven van 28 april 2008 en 6 juni 2008. De verweerder zou evenmin rekening gehouden hebben met zijn effectieve tewerkstelling.

Tot slot stelt verzoeker dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de nieuwe dispositieven voorbereid door de ministers van arbeid en met de actuele context van “regularisatie” en de criteria die reeds beslist werden door de huidige regering en die reeds het voorwerp uitmaken van een voorakkoord vanwege de regering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.
Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.
Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen

beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 november 2007 blijkt dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd:

- *dat hij in het bezit is van een geldig inschrijvingsattest en dat er aldus geen enkele reden is om zijn verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen, gelet op zijn legaal verblijf in België.*
- *Dat een weigering om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij verduidelijkt dat hij asiel heeft aangevraagd en vreest voor vervolgingen. Hij stelt vernederende behandelingen te hebben ondergaan, gaande van ongerechtvaardigde opsluitingen tot het verlies van zijn zoon.*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“Het feit dat betrokkene sinds 13.12.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, gewerkt heeft, een vrienden- en een kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor mishandeling en voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor mishandeling en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de vermelding dat betrokkene's mensenrechten zouden geschonden worden; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering gaat over de algemene toestand in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (...)

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, blijkt dat de verweerder wel degelijk geantwoord heeft op alle elementen die door hem als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in zijn aanvraag. Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 19 februari 2003 en stelt dat er geen rekening werd gehouden met deze omzendbrief in die mate dat wanneer men een legaal verblijf heeft op het ogenblik van het indienen van de aanvraag er een vermoeden van buitengewone omstandigheid bestaat, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003 nr. 116.627) zodat hij de bestreden beslissing, in het kader van een wettigheidscontrole, niet dient te toetsen aan een omzendbrief. Bovendien wijst de Raad er op dat de omzendbrief van 19 februari 2003 werd opgeheven door de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Een verwijzing naar de omzendbrief van 19 februari 2003 is derhalve hoe dan ook niet meer dienstig.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat in bepaalde omstandigheden de ver gevorderde integratie en het hebben van werk als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, is hier evenmin dienstig. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, geen melding gemaakt van loonfiches, relaties, integratie, ..., onder het kopje 'ontvankelijkheid van de aanvraag'. Zoals hoger vermeld moet de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, hetgeen hij in casu heeft gedaan. De aanvullende brieven waarnaar verzoeker verwijst betreffen allemaal bijkomende inlichtingen aangaande elementen die hij heeft aangevoerd onder het kopje 'gegrondheid van mijn verblijfsaanvraag'. Aangezien de verweerder van oordeel is dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is, diende hij deze elementen niet verder te onderzoeken.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie, dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Betreffende de verwijzing naar de nieuwe dispositieven voorbereid door de ministers van arbeid en 'de criteria reeds beslist door het actueel gouvernement die de publicatie van de nieuwe condities van regularisatie heeft uitgesteld die reeds het voorwerp waren van een voorakkoord vanwege het gouvernement voor zijn vorming', stelt de Raad vast dat dit enkel beleidsintenties betreffen en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht hebben. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in een regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Wat de aangevoerde schending van 'het algemeen principe van een goede administratie' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze

waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen principe van een goede administratie' zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.